

ALLEEN AAN BOORD

DOOR W. METS Tz.

Maarten Ruig maakte zijn tweede reis mee aan boord van *De Hopende Visscher*.

Het vaartuig was op nieuw uitgezeild ter haringvisserij.

In het begin der week was *De Hopende Visscher* met een nagenoeg volle lading haring aangekomen en had dus goede rekening gemaakt.

Maarten was de zoon eener visschersweduwe.

Zijn vader was ruim zes jaren geleden, tijdens een hevigen storm, met al zijn makkers, met den logger *Adriana* vergaan. 't Had heel wat moeite gekost, om van zijn moeder toestemming te verkrijgen, toen Maarten er op aangedrongen had, om ook als visscher te worden opgeleid.

't Vergeefs had zij hem voorgelaten, hoe zijn vader, zijn oom Dirk, buurman Klaas en nog vele anderen, offers waren geworden van hun gevaarlijk bedrijf.

Honderden visschers reeds rustten in het groote zeemansgraf.

De jongen echter was van zijn verlangen niet af te brengen, en zoo was de visscherszoon gekomen aan boord bij schipper Jaap Lens, een dier stoere en kloeke zeelieden, waaraan onze visschersvloot zoo rijk is.

«Maar moeder Geertje,» had Jaap gezegd, «'n mensch z'n zin is 'n mensch z'n leven; dat zeg ik maar. Als Maarten nou zinnigheid heeft, om visscher te worden, heb je wezenlijk geen moeite

te doen, om 'm voor stadsomroeper te laten studeeren; want dan komt er toch niks van terecht, dat verzekert ik je.»

«Maar,» zoo had moeder Geertje gejammerd, «'t is zoo'n gevaarlijk werk, dat visschen! De menschen verdrinken immers haast allemaal.»

«Ho, ho, moedertje,» had Jaap haar toen toegevoegd, «draaf nou niet zoo door. Als ze allemaal verdrinken, waar komen dan al de oude visschers vandaar? Er wonen wel dertig van die oudjes alleen bij ons op 't dorp.»

Tegen deze redeneering van den schipper had de visschersweduwe niet veel kunnen inbrengen, en 't slot van alles was geweest dat Maarten, die nu veertien jaren telde, was aangemosterd als jongste knecht aan boord van *De Hopende Visscher*.

't Was een moeilijk afscheid geweest voor de weduwe, toen haar jongen, alles wat zij op de wereld bezat, was uitgezeild.

Weer doorleefde zij dezelfde komervolle nachten van voorheen en was gedurig ten prooi aan allerlei angst.

Maarten echter leefde al dadelijk het avontuurlijke zeemansleven mee. Onder de oudere makkers waren er enkelen, die voorheen ter koopvaart hadden gediend en in alle helstreken hadden verkeerd.

Voor al wisten veel wonderbaarlijks te vertellen, waarnaar de knaap dan gretig en met open mond luisterde.

Een was er onder de makkers, die al bijzonder vreemdsoortige dingen scheen te hebben beleefd; maar bij zijn verhalen schudde de leuke schipper wel eens 't hoofd, en zei dan achter z'n hand tot Maarten: «Wie dat gelooft, heeft 'n kalf in z'n hoofd.»

Beter waren de onopgesmukte vertellingen van schipper Jaap zelf te vertrouwen. Hij was nooit in Oost of West geweest, maar had altoos de Noordzee bevangen.

De wakkere schipper had echter heel wat meegemaakt.

Tweemaal was hij door 'n stortzee over boord geslagen en bijna wonderdadig weer gered.

Eens was hij met 'n logger op 'n wrak gezeild en daarna gezonken.

In de sloep hadden zij bij die gelegenheid een nacht op zee rondgezwalkt en waren ten slotte door een Noorschen bark opgenomen geworden.

Met een anderen logger had hij schipbreuk geleden op een der waddeneilanden en was toen met de reddingboot aan 't strand gebracht.

Schipper Jaap was ook aan boord van 'n visscherspink geweest, toen deze door een Engelsche vrachtboot overstroomd werd en zonk.

Drie van zijn makkers waren toen verongelukt.

De leus van schipper Jaap was echter: «Wat er ook gebeurt, of wat je ook overkomt, verlies nooit je hoofd. Zolang je nog 'n lid kunt verroeren, moet je niet bij de pakken gaan neerzitten.»

Hij hield zich veel met den gewilligen jongen bezig, zoodat Maarten al spoedig met de verschillende werkzaamheden aan boord behoorlijk op de hoogte was.

Nu *De Hopende Visscher* zulk 'n voordeelige reis had gemaakt, verkeerde de bemanning in 'n opgewekte stemming.

Tegen den avond maakte schipper Jaap zijn manschappen er opmerkzaam op, dat 't eenigszins mistig begon te worden, en beval ieder aan, om goed uit te kijken.

De Hopende Visscher koerste juist ter hoogte van de lijn, waar de meeste booten van en naar Hamburg en Bremen bestemd, in de richting van 't Engelsche kanaal gewoon zijn te varen.

Tegen middernacht was 't buitengewoon mistig geworden.

De Hopende Visscher had gezorgd voor goede seinvuren en waarschuwde onophoudelijk andere vaartuigen, door 't werken met den misthoorn.

Gedurig werd het fluitsignaal van voorbijstormende booten en stoomtrawlers gehoord.

Soms waren de geluiden onrustbarend nabij.

De visschers waren bijzonder waakzaam en gevoelden zich nog minder op hun gemak dan tijdens 'n krachtigen storm.

Maarten had de wacht te kooi en sliep, met nog 'n paar makkers, in 't volkslogies.

Eensklaps zagen de visschers in hun nabijheid een zwart voorwerp in den mist opdoemen.

't Was 't voorschip van 'n driemast-schoener. Een aanvaring was onvermijdelijk.

Ofschoon er maar 'n matig briesje woei, scheen de schoener toch 'n tamelijke vaart te loopen.

Het schip koerste recht op *De Hopende Visscher* toe.

Vermoedelijk sliep de uitkijk op den schoener.

Aan boord van 't visschersvaartuig werd 'n oorverdoovend geraas gemaakt, waardoor ook Maartens makkers uit hun slaap ontwaakten, uit hun kooi sprongen en naar 't dek ijlden.

Toen volgde 'n allesoverstemmend gekraak.

Als zwarte schimmen ijlden de visschers naar den over 't visschersvaartuig gebogen voorstevan van den schoener, en klommen als katten over op 't vreemde schip.

Zelfs de anders zoo kalme schipper Jaap liet 't roer los en klom op den schoener over, zich vast verzekerd houdende, dat het aangevaren visschersvaartuig aanstonds in de diepte zou wegzinken.

Een der opvarenden toch had in zijn verbijsterenden schrik geroepen: «We zinken, we zinken!»

Vast, als jongens kunnen slapen, was Maarten blijven doorronden.

De jongen had van al 't rumoer niets gehoord.

Toen de schoener, een paar minuten na de botsing, achter 't visschersvaartuig om, in de duisternis verdween, begon schipper Jaap onverwijd zijn volk te monstereu.

Eerst toen kwam hij tot de ontzettende ontdekking, dat Maarten niet op 't vreemde schip was gekomen.

De jongen moest dus alleen aan boord zijn achtergebleven op 't zinkende vaartuig, of wellicht bij 'n poging om over te klimmen, tusschen beide vaartuigen in zee zijn gevallen.

Aanstonds deelde de schipper zijn ontdekking mede aan den gezagvoerder van den schoener, die er

maar met moeite toe te bewegen was, om 'n sloep buiten boord te zetten, waarmede Jaap en zijn manschappen een onderzoek zouden kunnen instellen.

Uren lang roeiden de visschers door den dikken mist en zochten in alle richtingen; maar van *De Hopende Visscher* was geen spoor te vinden.

Het vaartuig moest ongetwijfeld reeds zijn gezonken. Daarvan hielden de visschers zich ten slotte overtuigd, en toen keerden ze terug naar de *Funo*, zooals de Duitsche dienst-schoener heette, die de *De Hopende Visscher* had aangevaren.

«Arme jongen!» mompelde de schipper verslagen; «arme jongen, en arme moeder! Wat zal ik aan vrouw Geertje zeggen? Ik weet 't waarlijk niet!»

De forsche man had moeite, zijn tranen terug te dringen, als hij aan de ongelukkige weduwe dacht, wier man ook een offer der zee was geworden. Nu ook nog haar jongen te moeten missen, haar eenige, haar alles! Dat was hard, al te hard.

De schipper kon op dat oogenblik niet weten, en vermoedde 't evenmin, dat door de botsing zijn vaartuig, dat aan bakboord was aangevaren, bij den schok over stag was gegaan en nu juist in 'n andere richting wegkoerste.

Evenmin was 't hem bekend, dat de bres, door de aanvaring veroorzaakt, niet tot onder de waterlijn doorliep.

Alleen spoelde nu en dan een deel van 'n wat hoog loopend golfje naar binnen, doch van zinken kon bij 't kalme weer voorloopig nog geen sprake zijn. Nu en dan liep *De Hopende Visscher* eens aan den wind, dan klapperden de zeilen eventjes,

doch weldra vielen zij weer vol en liep 't vaartuig nagenoeg in dezelfde richting weer voort.

Gedurig gulpte de zee wel eens 'n speelsch golfje door de opening naar binnen, doch 't vaartuig zou, als 't niet erger ging, nog wel 'n poos boven water kunnen blijven.

Eerst tegen den morgen ontwaakte Maarten.

Wonder boven wonder was 't onbestuurde vaartuig nagenoeg in dezelfde richting blijven doorvaren, zonder van stoombooten of zeilschepen verder last te hebben ondervonden.

't Viel Maarten op, dat alles zoo stil aan dek was.

Dat was hij niet gewoon, omdat er altoos eenig geroezemoes van stemmen werd gehoord.

Hij stapte uit zijn kooi en meende nu water naar binnen in 't schip te hooren gudsen.

Spoedig snelde de jongen naar boven. Daar kwam hij tot de bittere ervaring, dat 't vaartuig verlaten en hij alleen aan boord was.

De mist was langzamerhand opgetrokken, doch de dageraad lichte nog niet in 't Oosten.

«Schipper Jaap!» schreeuwde de jongen ontsteld en angstig, «schipper Jaap!»

Geen stem antwoordde hem.

Op 't dek rondloopende, struikelde hij bijna over afgebrokkeld en versplinterd hout en zou bijna in de gapende opening zijn gestort, die door de aanvaring was ontstaan.

Nu werd hem eensklaps alles duidelijk en beseftte hij zijn hoogst gevaarvollen toestand.

De knaap hilde van angst en ontzetting.

Als radeloos liep hij 'n paar malen 't dek rond.

Toen schoten hem de woorden van schipper Jaap eensklaps te binnen.

«Zoolang je nog 'n lid kunt veroeren, moet je niet bij de pakken gaan neerzitten,» had de man hem eens gezegd.

Maar wat nu te doen? Wat te doen?

Met 'n stok begon de jongen te peilen, hoe ver de opening naar beneden liep en kwam tot de ontdekking, dat zij zich uitstrekke tot even boven de waterlijn.

Wat nu aan te vangen?

Weer dacht de knaap een poos na en snelde toen naar het volkslogies terug. Met zijn hoofdkussen in de eene en met zijn bultzak in de andere hand, keerde hij naar 't dek terug.

Hoofdkussen en bultzak waren allebei met zeegras gevuld.

Als hij eerst eens dat kussen in de opening kon vaststampen, zoodanig dat de eene helft binnen en de andere helft buiten boord kwam te hangen, dan zou hij toch iets kunnen doen tegen 't binnendringende water.

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Met veel beleid liet hij zijn hoofdkussen naar beneden in de opening glijden en stampte 't toen met den stok vast. Daarna volgde zijn bultzak, die op dezelfde wijze werd bewerkt.

Weer daalde hij in 't logies af en keerde met 't beddegoed der makers terug, om daarmede verder de bres te vullen, zoo goed en kwaad als dit wilde gaan.

Zoo volgde 't eene stuk beddegoed 't andere, totdat de bres voor

't grootste gedeelte er mede gevuld was.

Als wind en zee nu maar kalm wilden blijven, zou misschien nog wel alles goed kunnen afloopen.

Intusschen begon het daglicht aan te breken en toen Maarten flink om zich heen kon zien, ging hij ook eens opnemen, hoeveel water er reeds in 't vaartuig naar binnen was gedrongen. Dit viel hem niet mee.

Er stond wel 'n halve meter water bij de pompen!

Met ijver ging de kloeke visschersknaap aan 't werk.

Hij stond nu voor 't vraagstuk, om te pompen of... te verdrinken.

Bijna een uur bleef hij pompen.

Toen was hij doodelijk vermoeid en ging een poos rusten.

Andermaal onderzocht hij den stand van 't water en hij monterde heel wat op bij de ontdekking, dat hij flink gewonnen had.

Daarna ging hij wat eten en drinken. Toen begon hij eens poolhoogte te nemen op 't kompas, om te kunnen nagaan, in welke richting *De Hopende Visscher* zeilde.

't Vaartuig koerste in 't Z. Z. O. op en had dus de goede richting, om ergens op de Vaderlandsche kust te kunnen aanloopen.

Maarten wilde vóór alles trachten, om weer in 't Vaderland te komen, onverschillig waar wind en storm hem aan 't strand voerden.

Nu hij eens nauwkeurig de windrichting ging opnemen, bleek 't hem, dat de wind nagenoeg uit 't West-Zuidwesten woei.

Reeds op school had hij ijverig het kompas bestudeerd en later van

schipper Jaap wel al zooveel stuurmanskunst opgedaan, om te weten, waar de Vaderlandsche kust gezocht moest worden.

Nu begon Maarten zich weer met de bres in 't vaartuig te bemoeien.

De opening was wel gedeeltelijk gestopt, maar als de golfjes even vat kregen op dat ingestampte kooigoed, zou 't misschien weggedrongen worden. Dat diende dus allereerst beter te worden voorzien.

Van schipper Jaap had Maarten wel eens gehoord, dat over lekke plaatsen zeildoek bevestigd werd, om zoo 't ergste binnendringen van 't zee-water te beperken. Als hij van buitenaf ook over deze bres eens 'n lap zeildoek kon aanbrengen? Hij zou 't beproeven met de stormbezaan.

Maarten had dit lapje stevig zeildoek spoedig ter plaatse gezeuld en zocht daarna een hamer met eenige spijkers. Toen bond hij zich om 't lijf 'n touw, dat in 't want was vastgemaakt en bungelde even later voor de opening huiten boord in zee.

Niet zonder veel moeite slaagde hij er in om, onder de bres, door de aanvaring veroorzaakt, een punt van de bezaan vast te spijkeren.

Daarna ging 't gemakkelijker, om 't zeildoek langs de kanten tot naar boven, over 't uitpuilende kooigoed, met spijkers stevig aan 't schip te bevestigen.

Ruim een uur was de jongen met dit werk bezig.

Eerst daarna beproefde hij, het vaartuig nog eens overal te onderzoeken, of er ook verder lekken waren ontstaan. Dit onderzoek viel zeer geruststellend uit, doordien nergens

iets ontzet of beschadigd was geworden. 't Was bijna middag, toen de kloeke visschersknaap met alles gereed was gekomen.

Nu en dan moest hij zich eens met 't roer bemoeien.

Hij had den helmstok aan 'n stuur-reep vastgezet en zoo stuurde 'tscheepje zich tamelijk zelf.

Nog niet tevreden met 't afsluiten van de bres in de zijde van 't scheepje, wilde Maarten beproeven, om ook aan den binnenkant, tegen 't ingeperste kooigoed, eenige versterking aan te brengen.

Dit deed hij door losse «loningen» voor de opening te spijkeren en hier en daar met stukken hout, als stemfels, aan te drukken.

Na al deze werkzaamheden te hebben verricht, ging de jongen van tijd tot tijd weer eens pompen.

Het afsluiten van de bres had echter zóóveel geholpen, dat het vaartuig weinig water meer maakte.

Als om de drie à vier uren een kwartierje gepompt werd, kon de knaap het water meester blijven.

Dit gaf een groote geruststelling.

Als nu 't weer maar goed bleef en de wind gunstig, zou hij 't alleen aan boord wel klaarspelen.

Nu en dan nam hij wat voedsel en tegen den avond kookte hij wat water en zette zich een keteltje koffie.

Van 't nog aanwezig zijnde beddegoed, had hij zich op 't dek, nabij het roer, een legerstede bereid.

Op deze plek had hij ook brood, boter en water onder zijn bereik.

Toen de zon onderging, maakte de jongen de gewone lichten gereed en bevestigde deze op de daarvoor bestemde plaatsen.

Maarten besloot, voorloopig niet te gaan slapen en vooral, om 's nachts, met 't oog op verdere aanvaringsgevaaren, wakker te blijven.

Zoo brak een lange, moeilijke nacht voor den verlaten visschersknaap aan.

Nu hij daar zoo eenzaam in de duisternis op de wijde zee zwierf, dacht hij voor 't eerst met heimwee aan zijn goede moeder en bad in stilte, dat hij toch weer bij haar mocht terugkeeren, in de kleine, armelijke woning aan den voet der duinen.

't Scheen den knaap toe, of er geen eind wilde komen aan dien langen, bangen nacht.

Tegen den ochtend betrok de lucht eenigszins en werd de wind iets sterker.

Even later begon 't te regenen en toen liep de wind naar 't Westen.

Bij 't opgaan der zon was 't weer kalmer geworden.

Met uitgevierde schooten liep *De Hopende Visscher* een mooi vaartje, en koerste op de Hollandsche kust aan, waarvan echter nog geen stijpe was te ontdekken.

De knaap was geheel op van 't waken en besloot zich nu op 't leger van kombaarzen 1) uit te strekken en wat rust te nemen.

Nu 't vaartuig met ruimen wind kon varen, was 't niet zoo gemakkelijk te besturen als te voren.

Daarom poogde Maarten 't grootzeil dicht te geien en alleen voor den fok den tocht te vervolgen.

't Scheepje behield dan beter den koers, ook al werd er niet gestuurd, doch vorderde dan slechts langzaam.

Toen de jongen eenmaal sliep,

1) Matrozendekens.

duurde 't wel vier uren, alvorens hij weer ontwaakte.

Eerst keek hij eenigszins verbaasd om zich heen, maar al spoedig was hij zich er volkomen van bewust, waar hij zich bevond en wat er was voor-gevallen.

Na haastig iets gegeten en gedronken te hebben, maakte hij de gel-touwen van 't zeil weer los en nam den helmstok in handen.

Er woei 'n matig briesje uit 't Westen. Nu kwam er weer meet vaart in de schuit.

Langzaam maar zeker naderde het visschersvaartuig de Nederlandsche kust.

Tegen den avond tuurde Maarten hoopvol naar 't Zuiden, maar nog altoos was er niets van eenig land te zien.

Weer werd 't een lange, tobberige nacht, doch 't weer bleef gelukkig goed.

Toen het begon te dagen, meende de knaap het razen der branding te hooren.

Dat geluid, in andere omstandig-heden zoo schrik-aan-jagend voor den zeeman, klonk Maarten nu als muziek in de ooren.

Deze branding toch kondigde hem de nadering der Vaderlandsche kust aan.

De knaap veranderde niet van koers. Al raasde de zee nog al luid, toch viel 't mee, toen hij door de branding stuurde.

Wel kuifden de golven om *De Hopende Visscher*, doch er spatte geen breker over 't boord.

Even later bevond zich 't scheepje in eenigszins kalmer branding.

Toen Maarten, met vaste hand aan 't roer, poogde verder te zeilen, volgde een nogal krachtige stoot.

Even later stootte het scheepje andermaal en bleef daarna onbewege-lijk vastzitten.

Nu ging de wakkere knaap weer het grootzeil dichtgeien en streek de fok.

Van tijd tot tijd spatte eenig zee-water over 't achterschip, doch als 't weer even kalm bleef, dreigde er geen gevaar.

Maarten ging naar beneden, om in den zeemansalmanak na te zien, hoe 't met den stand van 't getij was.

Hij had 't getroffen, door juist met hoog water te stranden.

Over een half uur zou de ebbe intreden en weldra moest de dag aan-breken. Stellig zou dan van de kust af wel de stranding worden opgemerkt en redding dagen.

In deze overtuiging wilde de jongen nog maar wat gaan slapen, doch nu gelukte 't hem niet, den slaap te vatten, hoe vermoeid hij zich ook mocht gevoelen: 't verlangen om weer onder menschen te komen, kreeg meer en meer de overhand. Dat leven, zoo alleen aan boord, was voor niemand uit te houden.

Maarten dacht ook nu weer aan zijn moeder.

Wat zou zij opkijken, als hij daar zoo onverwacht voor haar stond, en wat zou er veel te vertellen zijn. Maar wat moest hij zeggen, als de vrouwen en kinderen van de andere visschers naar hun verwanten vroegen? Daaraan had de jongen niet eerder gedacht.

Hij zou niets met stelligheid weten mee te deelen.

Toen 't zonnelicht in 't Oosten begon te gloren, poogde Maarten, nu nabij den voorsteven staande, land te verkennen. De duinen zag hij vlak voor zich.

Gaarne zou hij over boord zijn gesprongen, om aan wal te komen, maar 't zou nog niet gaan; misschien wel met laag water.

Nog enkele uren gingen zoo in spanning voorbij.

Het gestrande visschersvaartuig scheen aan de kust door niemand te zijn opgemerkt.

Bij zulk mooi weer verwachten de kustbewoners een stranding en kijken dus niet zoo nauwlettend uit als bij stormachtig weer.

Nergens zag Maarten iets van een toren of een woning.

De Hopende Visscher was dus stellig niet gestrand in de nabijheid van een dorp.

Eindelijk scheen 't laag water te zijn geworden.

Het scheepje zat met 't dek tamenlijk hoog boven het water, dat nu slechts 'n flauwe streep branding langs de kust gaf te zien.

De laagwaterlijn was nauwelijks twaalf meters van den voorsteven verwijderd.

Maartens hart popelde van ongeduld om aan land te komen.

Zou hij 't wagen zich langs een tros buiten boord te laten zakken? Zekerheidshalve eerst eens peilen.

Hij zocht den peilstok en stak daarmee naast den boeg neer.

Er bleek bij 't scheepje ruim twee voet water te staan.

Daarna peilde de knaap achter, waar ongeveer drie en een half voet water stond.

Toen kon de jongen 't aan boord niet langer uithouden.

Aan een tros liet hij zich aan stuurboord voor den boeg afzakken.

Even later stond hij, bijna tot aan de heupen, in zee en hield 't touw nog in de handen met de gedachte: «Als 't dieper wordt, klauter ik aan boord terug.» 't Werd echter ondieper nabij de kust.

Enkele seconden later stond Maarten behouden op 't Vaderlandsche strand, en nu hij zich veilig wist, barste hij in schreien uit.

Juist naderden uit een duinslag een paar mannen, die eerst voor weinige oogenblikken het gestrande vaartuig schenen te hebben opgemerkt.

Maarten herstelde zich snel bij hun nadering. Die vreemden moesten niet zien, dat hij een zwak oogenblik had.

Er kwam nu een gevoel van uitgelaten blijdschap over den knaap. Van de beide mannen vernam hij, dat *De Hopende Visscher* ongeveer halverwege tusschen Katwijk en Scheveningen was gestrand.

«Zorgen jullie voor 't schip.» zei de knaap, na aan de verbaasde kustbewoners in korte trekken alles te hebben verteld, «dan zal ik zien thuis te komen.»

Uitgeput kwam hij bij zijn verbaasde moeder aan.

De goede vrouw staaide haar jongen aan, alsof hij 'n wondermenschen was; maar 't behoeft natuurlijk nauwelijks te worden gezegd, hoe zij zich uitputte, om hem met al de liefde eener moeder te verzorgen.

«En wat is er van de anderen geworden, mijn jongen?» vroeg de ontroerde vrouw.

Maarten haalde verlegen de schou-
ders op.

Lang bleven zij echter niet in onze-
kerheid, want een buurvrouw, die Maar-
ten had zien voorbijgaan, kwam ver-
tellen, dat er juist zooeven uit Cuxhaven
een telegram was ontvangen, dat daar
alle visschers behouden waren ont-
scheept door den schoener *Juno*.

Dat bericht verwekte een blijde en
dankbare stemming in 't visschersdorp.

Oude visschers, die van Maartens
avonturen hadden gehoord, kwamen
vragen, of alles wezenlijk zoo was voor-
gevallen, en toen de knaap onopgesmukt
alles vertelde, roemden zij hem om strijd.

Inmiddels waren de eigenaars van
De Hopende Visscher begonnen met
te pogen 't vaartuig weer af te brengen.

Doordien 't weer kalm bleef, gelukte
dit ook, waarna het scheepje naar

een werf werd gebracht, om te kale-
faten, teneinde andermaal ter haring-
visscherij te kunnen uitgeilen.

Schipper Jaap, die Maartens won-
derbare redding had vernomen, kwam
den jongen even de hand drukken, vóór
hij vrouw en kinderen ging bezoeken.

Van de reeders ontving Maarten,
als 'n blijkt van waardeering voor zijn
kloek gedrag, tot aandenken een fraai
zilveren horloge met 'n passend inschrift.

«En nu, mijn jongen,» zei de
moeder bezorgd, «nu blijf je toch
voortaan aan wal, nietwaar?»

«Ben ik 'n Hollandsche jongen of
niet, moeder?» luidde Maartens weder-
vraag.

«Zeker ben je dat, mijn jongen!»

«Nu, dan ga ik weer met *De
Hopende Visscher* uit, moeder. Een
boom valt niet van één slag.»

MEINACHT.

't Was in een stillen, zoelen Meienacht.
We dwaalden saam langs maanbeglansde wegen;
Bedwelmend stroomde bloemengeur ons tegen
En zilverwaas hing over bloesempracht.

Uit verre weiden witte neevlen stegen;
Door boomtoppen ruischte 't fluisterzacht...
We schreden voort, gevangen door de macht
Van 't nachtelijk wonder — en we zwegen.

En plots — daar rijst uit zilvrig heesterloover
Een wondre stem, een zoete melodij,
Een smachtend lied, vol weelde en klankentoover.

Ontroerd, van eerbied huivrend, luistren wij
Naar 't nachtegalenlied in 't nieuwe loover...
O wondre nacht, o zoete nacht van Mei!